

FUZA (3) *sb f*

I sg fuzą (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z tych samych przykładów); poza tym XIX w. w innym znaczeniu.

Osad, męty opadłe na dno naczynia po ustaniu się płynu, ustoiny; tu przen (3) :

W funkcji przysłówka: »fuzą« = bezużytecznie, marnie; nikczemnie (3) :

*Zwrot: »wychodzić, wyjść fuzą« (2 : 1): Ale ty wždy nieboże łam ná fię miey bączność/ Abyć fuzą nie wyłzła tá twa zacna młodość/ [...] Ale ty tak rozumiey moy młodzyeńcze miły/ Abychmy darmo czałfu márnie nie tráćili. *RejWiz* 29, 16; *RejZwierc* 122.*

*Wyrażenie: »szpetną fuzą« (1): Tám leniŃtwo/ oŃpálŃtwo/ á tu zálie cżuyność á pilne rozważanie czałfow/ áby nigdy darmo á łzpetną fuzą nie wychodziły. *RejZwierc* 122.*

*Szeregi: »darmo a fuzą« (1): *RejZwierc* 122. *Cf Wyrażenie.**

*»fuzą a dymem« (1): Ieść/ pić/ dobrej myŃli być/ chędogo łie oblec. Toć ludzi wŃzędę zdoŃi/ toć dobrą myŃl czyni/ A łnadź kto to opuŃci/ podobien ku Ńwini. A práwie mu cžas fuzą wychodzi á dymem/ Iuźby lepiej zá rázem zołtác bernádynem. *RejWiz* 16.*

[Uwaga : Możliwa też interpretacja „fuza” = najkrótsza nuta (tak Łac śr), stąd »fuzą« = szybko, bez śladu, nieuchwytnie.]

Cf 1. FUS